

5. szám.
Február 4-én 1865.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt. és 3 óra 1 frt 50 kr. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárnál. —
Kiadó hivatal Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XVI. kötet.

Robbogányi Uzindur.

Ez az ifju, daliás termetű arez nekem *kor-társam!*

Majd mikor Szilágyi Sándort mutatom be, *megöszült* fejével, arról nem fogom elmondani, hogy „ez az én *öcsém!*“ de midőn Uzindurral jövök karöltve, büszkén mutatom őt be a közönségnek.

„Ím ez ifju itt az én — *bátyám!*“

Ilyenvoltómár *Guttenbergidejében* is! Kinek a könyvnyomtatás mesterségét föltalálni segít; mely korrajzában, hogy hű maradjon a historiához, mingyárt a *censurát* is föltalálta egy kalapács alakjában, melylyel a haragos nyomdász a negyedik felvonásban, felesége sajtókihágásáért masinát, masinistát és betűszedőt tönkre rombol. Ezt ugyan akár feltalálatlan is hagyhatta volna.

Sokan bámulták Blondint, mint lehetett oly vakmerő, hogy *saját gyermekét* vállára véve sétáljon át a Niagarán? én jobban bámultam Robbogányi Uzindurt, midőn *saját darabjában* mint

Guttenberg föllépett. Mert e kettős tréma csakugyan emberfölötti idegek számára való élvezet. Fölléptével egyébiránt a legkedvezőbb sikert aratta. Rokonai és jó barátai *nem öhajtották*, hogy nevét a színészi pályán megörökítse, s lehet e kedvezőbb siker a világon, mint rokonaink és jó barátaink öhajtasát valósítani?!

Híresek azonban Romeo és Julia harmadik felvonásának 1. jelenetében tett föllépései; hol majd Tibaldot, majd Mercutiot, majd Romeot szokta játszani; s melyek irodalmi körökben oly jó hirt szereztek számára, hogy még a kritika sem mer keztyü nélkül hozzá nyúlni.

Kritika? — ő ezzel a fegyverrel is tud bánni. Robbogányi nem csak drámaíró és művész; — ő kritikus is.

Már pedig azt tartják, hogy a megtért guerillából lesz a legjobb csendőr. Ez tudja legjobban, hol vannak a czimborák búvhelyei? hogy kell egy hurokra akadt czinkost kivallatni?

Neki is volt pedig már száz arany kitéve a fejére; a mit el is nyert az által, hogy egy drámát irt, melynek czíme „*Bűn bünt követ,*“ melyet azonban ő maga annyi bevallott bűn daczára, a drámai vérpádon leendő nyilvános kivégeztetés helyett, leendő megjavulásáig tartó fogságra megkegyelmezett.

Ámde mindezen érdemeinek elősorolása után fennmarad még a legnagyobb; melyet tőle az utókor sem fog elvitathatni.

Mert lehetnek, és bizonyára vannak is oly ártatlan kedélyek közönségünk soraiban, kik a művészet és irodalom tetteit nem tartják reális foglalkozásnak: de senki sincs, a ki el ne ismerné azt, hogy a ki tizenhat éven át minden farsangban személyesen vezette a kotilliont, az

megérdemli, hogy az „ifjuság vezetőjének“ nevezessék.

S e táncz hadvezéri celebritás, e quadrill-generális, e kotillionfeldmarschall, e minden **europai** bálók *hétválasztófejdelme*: — Robbogányi Uzindur.

És valamiképen elismert dolog, hogy Napoleon akarata nélkül EUROPÁ-ban; nem lehet „rend;“ hasonlóul bevégzett tény, hogy Robbogányi Uzindur nélkül nem lehet **europá**-ban „táncz.rend.“

Melyért is felhívjuk lapunk minden olvasóját, hogy e mi kedves barátunknak, tartós és állandó egészségeért siessen egy pohár pezsgőt üríteni: — ha van.

K—s M—n.

Egy, két estére való Attila válogatott viszontagságai.

Féltreértés elkerülése végett ki kell jelentenem, hogy itt nem olyan peruvien attiláról van szó, minővel Vimental művészi ollója látja el a szalón-, váczitucza-és kontóképes nemzedéket, de ama hun Attiláról, kinek dícsvágyát felruházni szük „vala nagy magyarország. Épen azért Hadúr ollójával Ő szabdalta volt fel a földet.

Ama peruviai attila jámbor természetű. Megtűri hátán rákóczit, deákat, budát. Ez nyakára hágott bátyjának, Budának; kit annyira gyűlöl, hogy még 1400 esztendő mulva is, egyik hívünk Dobsa Lajos által halottaiból feltámasztatván, mert Molnár a budai népszínházba akarta bekényszeríteni, szétrugta a népszínházat, csakhogy ott ne legyen — Buda területén. — Az ő válogatott viszontagságait szándékoztattatom én most előadni rövid kivonatban.

N. B. Ezt az ajánlatot, nevemben Kakas Márton cselekedte. De én az ő adott szavát szívesen beváltom! Olyan áldott jó fiú. (Mondják: mikor alszik, sosem kér kenyeret!) Aztán fizettem én már kontót másokért is... Aztán... (félek, hogy majd ő találná előadni... Már pedig előttem a rettenetes példa... Péter Pálban).

Attila másfélezer éves álma után leverte a dombegyházi port (a makóiak ott hiszik Attila sirját — per sze Makó mellett — egy hármás domb alatt), s miután a versírásban leczkét vett Gregusztól, a hősi állásban Gyulai Pál képezde-tanártól, hat lábas versekkel neki ment az akadémiának, hogy ott megküzdjön a 100 aranyos gyepen. Ugy látszik, Attila még ekkor nem tudta azt a nótát, hogy „Az arany csak chiméra!“... No de megtanították rá az akadémikusok.

Szegény, elfelejtett Szigeti professor urtól leczkét venni a szalónias izleletben, s „Egy királyné“ ellen mert föllépni. —

Aztán névtelenül jött; úgy hogy ott az akadémiában rá se ismerhettek. Aztán ajánlólevelet se hozott — meg kelle buknia. Ebből megtanulhatta Attila a mai modern kor két megdönthetetlen axiomáját; 1-ör Hogy szép asszonyok ellen veszélyes küzdeni. (Mit ugyan ő már

Uldikó nagysámtól is megtanulhatott volna). 2-ör Hogy protectio nélkül Attila se győzhet!

Mely utóbbin hősünk annyira elbusulta magát, hogy végre be akarta fejezni ama *tűzes* scenát, melyet híres programjában nyeregkápákból rakott máglyán ígért rendezni, de kivitelével a t. cz. publikumnak (ad nótám „Velencei éj“), mind e mai napig is adósa maradt.

Öngyilkos czélja kivitelére egy belőlfülő kályhát választott ki, ugyan nem a katalaunumi síkon; de a Munk-ház 1-ső emeletén. — „Álnok világ!“... kiáltott fel, s ugrani készült a lángok közé, midőn... E pillanathoz kopogtattak az ajtón és belépett — Molnár. — (N. B. Molnár ezen apropos belépést az „Ördög piluláiból“ sajátította el.) Látá a veszedelmet, megfogta galléránál, lebeszélte az öngyilkosságról. Igért neki czifra paszomántos ruhát, aranypapiros koronát (ujat, nem azt a mit Istvánban használtak), görög tüzet (ezt Attila egykor legjobban szerette). Igért esténkinti új diadalt, s tantiémet annyit, hogy Attilának elállott szemeszája. — Meglőn kötve az alku, s Attila a népszínházhoz vágatott, nem fehér paripán, de mégis (ha valaki a lutriba be akarná tenni) a 77-dik számú fiakkeren. (Jó szám, mikor — kijön).

Ott vették észre, hogy Attila nem fér se az estébe, se a szinpadra. „Kitágítjuk a szinpadot!“ ajánlkozék a rendező. „Kitágítjuk az estét!“ mennydörgé Attila, (denique csak nem tud alant hangon beszélni), kétfelé vágjuk Attilát, töprenkedék az igazgató. „Fele is elég lesz egy estére! Így is megéri az egy osztrák forintot! Nálunk ez új eszme; de ha a párisi vendéglőkben adnak kis portiót, miért ne adhatnék én is fél Attilát?“ —

Hogy Attila erre rá nem állott, azt mondani sem kell. Hajdan körmeihez sem volt szabad ollóval közelni, s hogy a veres plajbászt mennyire nem becsülte, annak elég nyomát találni Priscusnál. Ő engedje magát kétfelé vágatni?! Általában: ő vesztegeljen itt Buda területén? Ejh... eszébe jutott, hogy Párisban, anyai

ágon, rokonai vannak. Egyet gondolt, francia leczkét vett, egy épen oly lelkes, mint művelt magyar kisasszonytól, majd hercegi pártfogónéja vélszárnyai alatt Párisba lokomotivoztatattatott. Ott először is Jules Janinnál (ez is rokon, szellemi ágon) tevő tisztelő látogatását.

Az öreg Jani megszéppent a dalia izmos termetétől, másként mint új dolog tetszett neki a féktelen originalitás. Leültette, ismerkedni kezdtek, melynek eredménye az lett, hogy egy ollóval originális körmeit megnyírta, derekát befűzte, lábára kurir-stíblit huzatott, az originális csata-saruk helyébe — kissé behajporozta, kikéfélté, fölparfümírozta. Hadur ösbárdját egy párisi stílétes páczával cseréltette fel (melyet borus időben paruplinak is lehessen használni) s így kikészítvén egy „Journal des Debats“-i ajánlólevéllel utnak eresztette a chatelet imperial című színbáz igazgatóságához.

Ott mikép fogadták, erre majd a jövődő feleljen. Annyi bizonyos, hogy kihallgatás után nem küldötték vissza, de beállították egy hosszú glédába: hadd tanuljon várni.

Szegény Attila hát vár, s ha megunja magát, az a mulatsága sincs, hogy körmeit rághatná.

Egy ízben megszállta a honvágy. Eszébe jutottak magyarországi atyafiai. Kiküldötte tehát fogadott fiát, Uzindurt (engemet), tekintene körül és hozna neki hirt: hátha a művészet Araráthegyének legesúcsa kilátszanék, már az özönből. Uzindur lóra ült és utrakelt.

A népszínház előtt nagy tömeget talált. Itt jó bevétel lesz! De elment a kedve, mikor észrevette, hogy azok nem a zártszék ülésére, de a zártszék *fájára* alkuszának. Hitelezők voltak

Átsétált hát Pestre. Megy a nemzeti színházba, de

mekkorát ijed, midőn annak kapujában már szemközt látja jönni Attilát.

— Nini, hát ön már itt van? kérdi Uzindur.

— Che corsa comanda? mond Attila.

— Hohó! Mi a? szököl vissza Uzindur.

— Io non parlo ungharese!

— Hát mi a tatár? Nem beszél Attila magyarul!

Hát hogyan beszél?

— Io non parlo niente! Poco recitativo italiano.

Piu molte fortissimo maestuso. Io son Attila cantabile!

Erre egy megijedt Uzindur, hogy rögtön lóra kapott, bevágatott a „Hölgyfutár“ sorompóiba. Csatára hitta a komitét, igazgatóságot, lapokat, színészeket, írókat, repertoirt; szóval mindenkit egy szál kardra, szál lándzsára s verekedett, verekedett; még a közönséget is — *elverte*.

Ekkor belátván, hogy nincs többé se kivel, se ki előtt verekedni, noha a szerkesztőség marasztotta (de nem fizette:)

Mint a ki dolgát jól elrendezé,

Pipára gyújtott s ment Páris felé.

Jegyzeteit itt feledte, melyekből közöljük az alábbi pár verset.

Attilát még mindig várakozásában találta. Hajdan királyok várakoztak az ő előszobáiban, most Ó ácsorog az igazgató dohos könyvtárában.

„De semmi az; barátaim szaporodnak, újra nőtt a számuk Jallais drámairóval morogja fogai közt. Ha egyszer kilépek, ha egyszer föllépek Igaz, hogy hajdan Katalaunnál is fölléptem, még se győzhettem le a francziákat, de most, most, egy este — meghódítom Párist!“

fogadott fia

Uzindur.

Jó tanács.

Ha ellenség vagy álbarát
Szíven talál, mélyen, fájón:
„Azért vagyon érző szívrünk,
Hogy a marás nagyon fájjon.“

Fejtsd ki nekik ezt, és kaczagj,
Gúnyold ki őket tenmagad,
De kínodat jól eltakakard,
Másként még jobban sujtanak.

Ha a tömeg se lenne jobb,
S kiért adád egész szíved,
Egész lényed, egész véred,
Ostorral és gúnynyal fizet:

Előzd meg őt, tombolj, kaczagj,
Gúnyold ki műved enmagad!
De hogy ez fáj, ó meg ne mond,
Másként még jobban sujtanak.

Nőd van, kit a porból vevél,
Hogy rangjáért hálás legyen,
Kit gondosan neveltetél,
— Színtugy suhog rajt a selyem —
S pénzzel és kedvesével
Elillan egy szép reggelen:

Fuss a piacra, mondd: hűség
Nevetség! átlátod magad, —
S mentsd őket, ha nem akarod,
Hogy tégedet átkozzanak.

Mihelyt kár, vagy búbánat ér,
Legyen mosolyod is készen,
Fütyülj, ha sirás görcse bánt,
A könyeket nyeld el szépen.
Mert a sirás jajától hidd,
Szaladnak a *jó emberek*,
S a kár: hulla, — szagára csak
Ehes kollók sereglenek.

Uzindur.

A néma bölcsek.

Böles és bolond! ellentétes szavak;
Mégis csekélyek köztük a falak,
Tanítsd a dörét *hallgatásra!* — Mondd ezt
A bölesnek „ó beszélj!“ . . . s ha szól —
bolond lesz.

Megegyez ebben sok jó klasszikus,
Meggértve nincsen ekként semmi jus,
Hogy annyi *néma*: akadémikus.

Uzindur.

A művészet farsangja.

Tréfa Kakas Mártontól.

Telepi Károly műtervezete és rajzai szerint.

Személyei.

KARNEVÁL HERCZEG: gazdag tékozló mecénás, kinek mindenre van pénze, csak a művészetre, meg az irodalomra nincs.

KORSZELLEM: becsületes, jó akaratú uraság; de a ki maga sem tud a buzajáért pénzt kapni.

KRITIKUS: egy jó barát, a ki fanatikus kedvelője — az ingyen belépti jegyeknek.

NÉMA SZEMÉLYEK. Négy dáma, a tuczat kártyából; Farsangi fánk, pezsgős palaczk; Művészet képviselője. Tudomány, Mercur, Nemtő, Remény, Anyag, Szellem, Véső, Kalapács, Czirkalom, Trapulin, Mérték, Vízmérték, Háromszög, Linea, Malteres láda, Kanyaszták, festő állvány, Paléta, Festék hólyag, Terpentin, Fűrész, Kopállak, Gnómok, Caryatidák, Szobrok, Könyves Kálmán, Szilágyi Erzsébet, Varula Jakab, Pénztár stb. stb.

Zöld dáma. Carnevál herczeg. Makk dáma. Carreau dáma. Szivdáma. Pezsgő.

Nemtő. Művészet. Remény. Korszellem. Anyag. Szellem.

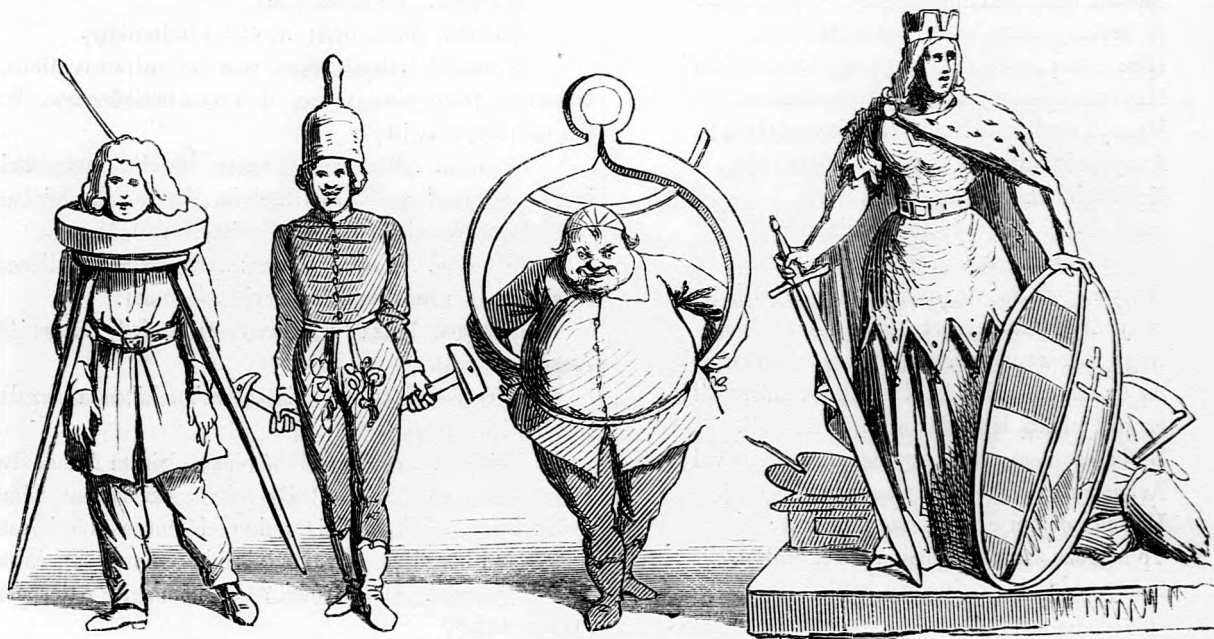
Kezdődik!

(Vidám induló, mely nem történhetik meg muzsikaszó nélkül; Kárnevál herceg föllép, kísérve négy kártyadámától, — farsangi fánk, palaczk, sütemény papirosbul vannak, a kártyadámák ellenben nincsenek papirosból; Kárnevál herceg felül a trónusára, és elkezd versekben beszélni.)

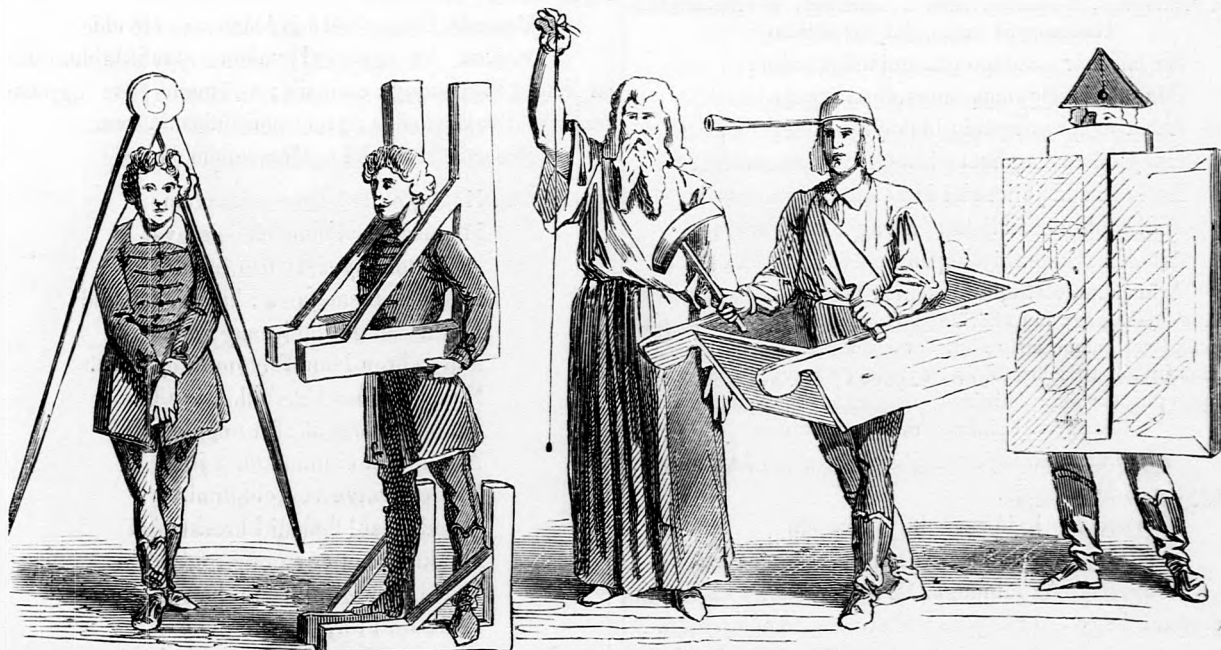
Kárnevál herceg.

Dámáim! Én vagyok a Kárnevál herceg;
Bizonyítja ezt a pálczámba be vert szeg.
Mely, mint látjuk, képez csörgősipkás fejet.

Ez az én szeceptrumom. Kérek egy kis helyet.
Én uralkodom itt e hosszú farsangon :
Már most méltóztatott megismerni rangom.
Mint előkelő úr, vagyok meccénás is :
S ez nálam komoly szó, és nem üres frázis.
Én a festményeket szerfelett kedvelem :
— Úgy, mint a kártyában : el is hoztam velem
Négy szép hölgy mellképe : Coeur, Treff, Pique és
Carreau.

Asztal. Kalapács. Trapulin. Pannonia.

Czirkalom. Szögmérő. Súlymérő. Malterláda. Háromszög.

Kiket ismer Halber, Macao és Fáro.

Hát nem áldozunk-e mi a művészetnek ;

Azon dús adóban, mit ezek beszédnek ?

Nem mondjuk-e, „hogyan fest?” a midőn gusztlunk.

Nem mindig „színek”-ről beszélnek-e nálunk ?

Hát ez nem művészet? Mondja valaki : „nem!”

„Négy dáma” a legszebb „Kunztstück” — a
ferbliben.

Most is nem kedvünkért jött-e a publikum !

A farsang esalta be és nem a Helikon.

Hisz e szép közönség maga egy kincshalom !

Művésztanulmányra nagybecsü alkalom.

Mennyi studiumfő ! mily remek modellek !

Annyi színváltozat, mint egy nyári felleg.

Keblek hófehére, arcok pirulása,

Szemek égi kékje, szemek villámlása,

Óh, művész barátom, én sokat is adtam !

Hogy nagylelkű vagyok, az már tagadhatlan,

Helyedbe hoztam most e szép közönséget,

Hogy miként tartsad meg? a te mesterséged.

Az én nevem „Farsang!” diákul : Kárneval !

Ez azt jelenti, hogy hivedtől el ne válj.

De ha ezt nem érted, úgy nevem : Kárneval

Azt jelenti : bőjtölj, és pecsenyét ne várj.

Én ide hoztam e szép studiumfőket :

Te szerezz számukra magyar főkötőket.

Io Hymen! Még e farsang folytán őket

Úgy üdvözölhessük mind, mint boldog nőket!

(kiugratja a pezsgős palaczkot s toasztot iszik.)

(Itt szükséges, hogy a publikum, ha hallott belőle valamit, erősen vivatozzon, és szakítsa félbe a szónokot, a felköszöntött kisasszonyok koszorúját üdvözölvén.)

Én hát már gazdagon megajándékozám ;

(Magam is irigylem, megvallom igazán)

A kik még csak eztán bizonyítják még be ;

Hogy mi csodamüvet visznek itt most végbe ?

No hát hadd jöjjenek ! Mit tudnak ? mutassák.

Mint többször említém, én vagyok a Farsang,

Általam mindenki „képző”-művészé lesz !

A ki nem értette, annak nem beszéllek.

(leül trónjába, négy dáma körül fogja és legyezi ő kegyelmességét.)

(Ünneplés induló, mely alatt bevonul a Korszellem, kísérve a Tudománytól, a Szellemtől és Anyagtól, s helyet foglal a tribüneön ; azután jön a Művészet, támaszkodva a Nemtőre és a Reményre. Kritikus Freron-nak öltözve.)

Kritikus. (Farsang herceghez beköszönt.) Alászolgája kegyelmes hercegem.

Kárneval. Ah, jó reggelt, jó reggelt.

Kritikus. Kérem alásan. Mingyárt éjfél lesz.

Kárneval. Az mindegy. Mi akkor is úgy szoktunk köszönni, hogy „jó reggelt!” Hát, nem bánom, maradjon itt a páholyomban : de ne beszéljen igen fennhan-

gon az előadás alatt, mert a parterre közönség lepiszszegyet bennünket.

Kritikus. Oh dehogyan piszszegyet, megszokta ezt már a nemzeti színházból.

Kárneval. Hát mondja csak, kik ezek, a kik itt föllépnek? Maga ismeri.

Kritikus. Az ott a Korszellem a méhkassal a fején.

Kárneval. Izmos szellem.

Kritikus. Az az öreg úr ott : a tudomány.

Kárneval. Látszik rajta, nem ér rá borotválkozni. Ismerem. Szép palotája van, de nincs bebútorozva. Valjon mit keres az itt?

Kritikus. Alkalmasint azért hozták magukkal, hogy „súgjon” a Korszellemnek, ha a dikenziójában bennakad. Az a két alak ott : a Szellem és Anyag.

Kárneval. Az nem jól van : az egyiknek kellene a másíknak, s a másíknak az egyiknek lenni.

Kritikus. Igaza van kegyelmednek ! Ez geniális észrevétel volt.

Kárneval. Hát az a fiatal ember kicsoda azzal a két kis leánnyal?

Kritikus. Az a képző művészet, kérem ássan. Szegény legény és büszke. Pedig volna neki három német gróf rokona, a kikkél úri módon élélhetne, ha büszke nem volna hozzájuk folyamodni ; a három német grófhöz.

Kárneval. Áh! Grófok? és németek? Respekt! Mi a nevük?

Kritikus. Hát a Foto Graf, a Lytho Graf és a Xylo Graf.

Kárneval. Csinos két kis leány az ott vele.

Kritikus. Az egyikkel valami atyafiságban áll : ez Nemtő kisasszony : a másik : a Remény az egy tisztességes divatárusnő, a kivel némi liaisonja van.

Kárneval. Halljuk! a Korszellem beszél.

Korszellem. Haladj előre ! Ez a jelszavam.

E század szellemének jelszava.

A folytonfolyvást tartó induló,

Melynek themája ez : haladj, haladj !

Ez az előttem járó nagy zene

Mely ébren lenni folyton kényszerít.

Haladj tudós ! Ég, föld, szív tiki

Jöttödre várnak. Ifju nép, haladj !

A mult mit elmulasztta, a jövő

Van elhivatva végrehajtani.

Haladj ipar ! haladj kereskedés !

Munkád után egy ország felvirul.

Haladj nemzet, haladj ! ha élni vágyasz.

Előre a ki tör, örökökön él.

Ki elmarad : meghalt, — s feledve van.

Kritikus. Ez elég gyászos egy bucsuztató.
Ilyen farsangi vidám ünnepélyre.
Kárnevál. De! szépen deklamált: Fogadni mernék,
Őn el nem tudná ezt így mondani.
Kritikus. Nem-e? Kérem! „Haladj,” költő! tudós!
Munkádra itt nem fizetünk elő.
„Haladj” szabó, cipész! Vagy én futok
Kontód elől. „Haladj” kereskedő!
A míg nyakon nem csíp az ultimo.
„Haladj” ifju! ha utcán szép leányt látsz,
„Haladj” vitéz; ott vár rád a — faláb.
„Haladj” hazám. Vasút visz Bécs felé!
Kárnevál. Csitt! Mingyárt pissegetnek! Halljuk,
halljuk.

Korszellem. A „szellem” indító erőre jut!
És az „anyag,” repülni szárnyat ölt.
Közös szabadságért küzd mindenik.
S lerázza ócska, vert bilincseit;
Avult előítélet hasztalan
Vet gátakat elé; kitör közülök
A kornak szelleme, s világot alkot!
Haladj! haladj! A ki nem jön velünk
El lesz taposva! Felfelé haladj!
(meglátja a Művészetet.)
Ki vagy, tövissel díjazott alak,
Kit buzdító szavam némán lesújt?
Te is a kor haladni induló
Munkása volnál? Alkotó művész!
Ki terheidtől roskadozva jössz;
Csak nemtőd tart fenn s a kaczer remény.
Karoljátok fel őt, ülj zsámolyomra,
S tüntesd elé, mit elméd alkotott.
Teremtés titkát a ki elleséd
Az istenektől; jer mutasd elé,
Mi alkotással gazdagítod a kort?
S ha éltet érdemelsz; örökre élsz!

(Anyag és Szellem felvezetik a Művészetet az emelvényre, hol
Korszellem áll.

(Zene. Gnomok folyondárral befutott sziklát vontatnak be, utá-
nak jönnek a szobrászat jelvényei: Kalapács, Véső, Czirkalom,
Trapulin.)

(A művész a gnomokkal hozzá fog a működéshez, s a darab
sziklából Pannonia szobrát állítják elő.)

Farsang. (Tapsol.) Brávó! brávó! Ez szépen sikerült.

(Kritikushoz.) Ki itt e köasszonyoság? kedvesem.

Kritikus. Pannonia! Közös anyánk.

Farsang. Anyánk?

Tehát universalis garde des dames?

Nagyon altnodisch öltözéke van.

Kár néki bálba jönni ily ruhában.

Kritikus. Kérem, ez itt „római” viselet.

Farsang. Ejh nem ér semmit már a római,
Most franczia már a divat. Biz ezt
Már ők is tudhatnák a hírlapokból.

Kritikus. Engedje nagysád! Ők honi művészek.
Szegények! Hát nem tudnak jobbat ennél. —
Pedig láthatták volna itt a szomszéd
Ház ormain, milyen szép a szobor,
Ha például „Quäkker” van rája adva.
Aztán minő kezek, lábak ezek!
Mi finta arcz! minő merev redők!
Hol itt a kellő mérték? plasztika?
Óh ehez én mind értek szörnyű jól,
Gazdám, kinél külföldön laktam egykor;
Kemenczékét csinált, s híres művész volt.

Farsang. Magyarnak nem való ilyenbe kapni.

Kritikus. Nekünk már vannak híres szónokink.

Farsang. S jó tánczosok vagyunk. Nem kell egyéb!

(Zene újra belekap; más csoport gnom épület szereket húz elő
szekéren; követik Mérték, Vizmérték, Háromszög, Linea, Mal-
teres láda, Karyatidák

Gnomok. (hozzáfognak az építéshez s felállítják Mi-
nerva templomát.)

Farsang. No barátom, találjon benne hirtelen va-
lami hibát; mert különben kénytelen leszek azt monda-
ni, hogy nekem tetszik.

Kritikus. Ah, a karyatidák nem „élethivek.” Én
sokkal elevebbeket láttam már terra cottából — „vés-
ve.” A bejárat igen széles. El lehet rá mondani: „csuk-
játok be az ajtaját, hogy ki ne szaladjon rajta a tem-
plom. S aztán hiányzik rajta, a mi fő. Hiányzik homlok-
zatáról Varula Jakab.

Varula Jakab. (Kidugja a fejét a falból.) Én is itt
vagyok hát.

Farsang. Bravó, bravó, így már tökéletes!

(Zene rákezdi; Festő művészek indulója, Állvány, Paléta, Hó-
lyagok, Firnáczok, üres táblák bevonulnak a templomba. Pénz-
tár hátul kullog.)

(Festékek felbontva jönnek ki a másik ajtón, s a táblák arcz-
képekké festve.)

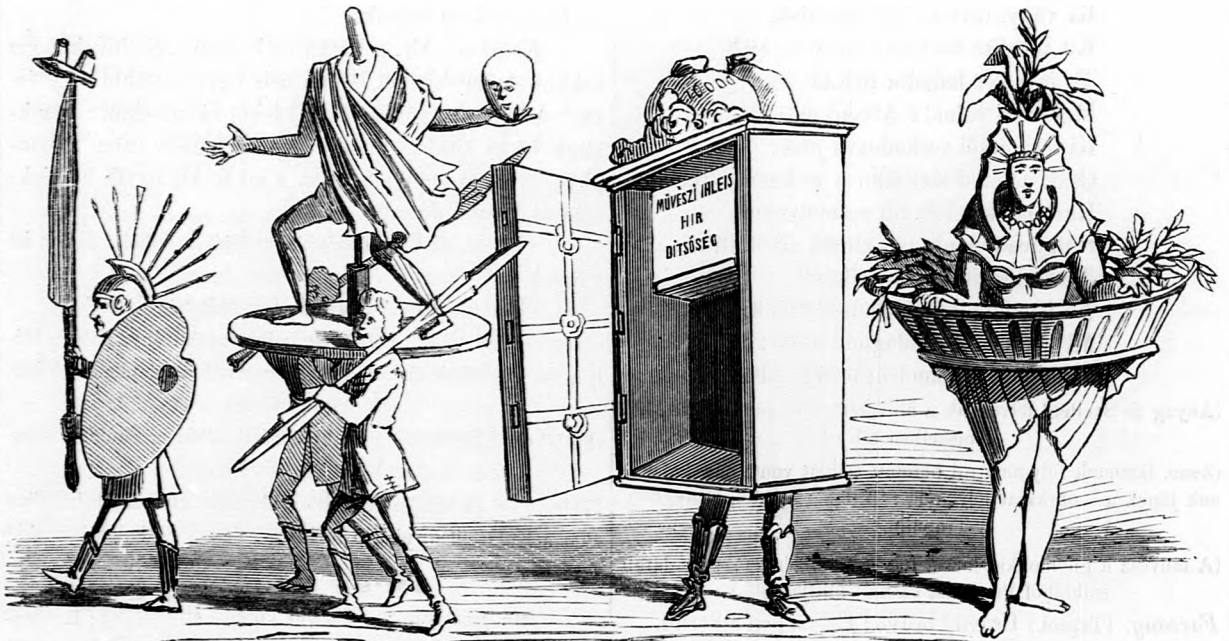
(Tetszés-zaj és mindig erősülő zene, mely alatt hiába beszélne
akár a Korszellem, akár a Kritikus, úgy sem hallaná senki.)

Nagy képlet.

(Művészet képviselői körül állják a Művészetet: Korszel-
lem leveszi fejéről a tövisszörűt, s babérszörűt tesz hom-
lokára; Farsang leszáll s kezet szorít vele; Kritikus ajánlja
magasztaló referádáit. Pénztár kitarja előtte keblét, abban pe-
dig ninesen egyéb, mint „Hír” és „Dicsőség,” s váltók, fize-
tendők az utókor által. Gnomok felemelik a Művészetet vállá-
ikra: Korszellem int: „haladj!” ünnepélyes körmenet, mely
után a Művészet bevezetetik Minerva templomába.)

Állvány. Paléta. Festékek. Firnáz.

Pamaes. Minta. Pénzszekrény. Canopus.

Laptulajdonos és főmunkatárs: JÓKAI MÓR.
 Felelős szerkesztő: DIENES LAJOS.
 Lakása: Mészáros utca 8. sz. II. emelet.

Nyomatott Emich G. magy. akad. nyomd. Pesten 1865
 (Barátok tere 7-ik szám.)

Rajzolja: Jankó. — Metszi: Poldák.